מקורזלות פי' בקונטרם פיקוד"ם כלע"ז חדודות וטוכות לקנח עא א ב מיי פיח מסלי לולב כלכה ה מוש"מ : מרמה סעיף ים

רבינו תם דמקורולות היינו [רכות]

חשישת שלוחתו בקמב חלה חשישות

להגין בתיחות קירוולה:

בשבת שלש אבנים מקורולות

הכסא . בתוך ד' אמות ובית הכסא

בשדה ואיט מוקף מחיטת ואין כאן

אלא שלטול דרבט ומשום כבוד

הבריות לא גזור כך פי' בקונטרם

"ומדקאמר להכנים משמע דאיכא

מותר להכנים לבית

ם וסתג שם מושים אית סימן תרמש שעיף ה בסג"ה : להזכיר שם אבנים חדודות ומפרש עב ה מיי פכ"ו מהלי דחזו לחרישה ולזריעה וכן יכד הפיים שבת הלכה ד סתג לאין סה מושים איה שינ סשיף א: [פיל תניא]

> עד ו מיי׳ פ"ז מהלכות לולב הלכה יה יב סתג עשין מד עושיע איה סי' תרנה סעיף ה :

מחינות ולשון בית הכסא משמע בית רבינו הננאל וכן משמע פ"ק דתמיד (דף כז:) דאמר וסיבא אמרה. נידלו רב ספרא הוה יתיב בבית הכסא אתא ר' אבא נחר ליה ובפרק כהן משאו דמי דמי כנון כת מהבע. אם היא גדול (סנסדרין ים-) שיהו נשים מספרות בברייתו כשר ואינו בבית הכסא משום יחוד משמע פסול אלא אם עשאו דמקום לטע היה ומוקף מחילות ואין בריה אחרת: רואין העומדים בחוץ ואפ"ה התירו שנקבודו עכברים אמר להכנים ואע"ג דמבנים מכרמלית רב אין זה חרר כלומר מסול הוא ואקשינן והא ר' חנינא ממכל כיה לרשות היהיד ותדע דהא איסור טלטול מוקלה חמור מאיסור כרמלית ונפיק ביה . היה היתך מן האתרונ שלא התירו טלטול במת אלא ע"י ואיכלה והיה יוצא י"ח ככר או תיטק כדמוכח פרק במה בנשאר ואע"ם שחתך בנשאר ואע ש ממנו . לר' חנינא קשיא מתני' דתנן ניקב וחמר כל שהיא פמול . ושנינן מדליקין (שבת דף ל:) ובפרק טמל (שם דף קמב:) ואיסור כרמלית אשכחן אליבא דר' הגינא מתני דשרי במת בשילהי המלניע (שם דף דקתני חסר כל שהיא פסול ביו'ם ראשוי לה:) בהחות שיכבת דשרת להו רב ביו'ם ראשון נחמן לאפוקיה לכרמלית משום כבוד שתוא מן התורה . ור' חנינא כי הוה ממבל הבריות וגבי בית הכסא דהתירו טלטול אבנים משום כבוד הבריות היום הראשון. אלא לרב הא דר' תנינא קשיא ליה. כ"ש דהתירו ארבע אמות בכרמלית *להכנים מכרמלית לרשות היחיד ב ושנינן לא פסיל רב אלא בנקיבת עכברים דמאים אבל נקיבת בן אדם לא פסיל . וא"ד אתרוג ומרשות היחיד לכרמלית ומיהו לדידו בי דים לנו בית הכסא קבוע בבנין ה אסור כדמוכח בשילהי המוליא יין שנקבוהו עכברים. אמו רב אין זה הדר. פי' בתיסה כלוסר הדר הוא זה וכשר. דר' חנינא (שם דף פא: ושם) דשרי רב חסדא להעלותו אחריו לגג ומקשה ליה רבינא מסכל ביה ונפיק אלא מהא דאסריכן לעיל מיניה ליטול מתני' דקתני חסר כל שהוא פסול קשיא עלייהו קיסום משלפניו לחצות בו שיניו ומשני החם אדם קובע מקום לסעודה הכא אין אדם קובע מקום לבית הכסא משמע דהיכא דקבע אסור ואע"פ שפי' שם בקונטרם דהא דבעי למיסר בגג משום טירחה יתירה בהעלחה כדי שיאחוו לגג לא משמע כן דא"כ כי מקשה ליה רבינא מהא דאסרינן קיסס משלפניו לחלות בו שיניו תיקשי ליה כולה שמשתתא דהתם דשרי שיאחז האתרוג ועמו לולב בידו אחת. ואם לטלטל אבנים מקורולות אלא לפי שחיה יכול להעלותן לנג מערב שבת הוה בעי למיסר כיון דאפשר להזמיטן ומסיק דשרי משום דאין יכולה להחזים עם אדם קובע מקום והא דאמר ר' ינאי התם אם יש לו מקום קבוע האתרונ . ור' יוסי אמר לבית הכסא מלא היד התם בשדות איירי דמקום רחוק הוא וטורח ולא עוד להומין מערב שבת אבל לדידן דיש לן מקום קבוע בבית אסור אלא אלא דהא ר' עקיבא קאי אם כן הזמין ושמא כיון דנפישי בני הבית דהוו שקלי להו לא אפשר כוותיה. וכן חלוקין כאבני בית הכסא. רתניא ושרי: דביב ועיקרא דדיקלא. מכאן קשה לפי' הקונטרם דפ' ובשבת מותר להכנים וכמה בבית הכסא. שיעורן ר' מאיר אומר כאנוז . ר' יהודה אומר כביצה וקיי ל כר'יהודה: בתני אין אינדין את הלולב אלא בסינו אוקמא רבא

בסיב ועיקרא דדיקלא מין לולב הן ומותר

לאנוד בהן דדייק מדתנן מסככין בנסרין דברי ר' יהודה . ותניא ר'

יהודה אומר סוכה אינה נודנת אלא בד' מינין

וסו לם מידי. אין לדון אחר דבר זה דלא סבר ריש כר"ע ולא ריש סבר כר' שמעון : דעבידם דפי דפי . כמין קרשים קרשים כעין גלגל של רחיים של מים ורבא אשמעינן דהוא נמי ברייתו : וכא ר' סנינא מסכיל כם . אוכל מקלמו : ונפיק . ויולא ידי חובתו בטתר ומברך תורה אור עליו והא דנקם מסביל שכל מאכלם [פירוכי] בב יכמות נכ. קדושין כל:

מ"י מיבול היה כדאמר בפסחים (דף קו:) השמש מסביל בבני מעיים רבי ילחק מטביל בירקא: ופרכינן ולר' סנינא קשיא מסני'. דקחני חסר כל שהוה פסול: ומשנינן בשלמה מסני׳ לר׳ סנינם ל"ק. מחני׳ ביום מו חולין כב מוב ראשון שלקיחתו מן התורה ובעיכן לקיחה תמה דכתיב (ויקרא כג) ולקחתם לקיחה חמה וביום טוב שני נפיק ביה ר' חנינא אע"ג דלא היה שלם: פנפ נרב. דחמר חין זה הדר קשיה דר' חנינה דהה אפילו בשני כמי לרב לא נפיק דהא מלוה הדורה בעיכן הואיל ומזכיר שם שמים עליו כדאמר ברים פירקין יבש פסול לא שכח ביים רחשון ול"ם בי"ם שני ושנת פח.בים ואוקימנא דבעינו הדר וליכא: ה"ג שם פ"ש ואיכא דאמרי אמר רב זה הדר דהא ר' חנינא מטביל בה ונפיק: כדרך שמולקין כאן .כשישרן כאן כך שישרן כחו: מופר לפכנים לכפכ"ם. בתוך ד' אמות ובהכ"ם בשדהואינו מוקףמהינות ואין כאן אלא שלשול דרבכן ומשום [שנה ככ: כבוד הבריות לא גזור: במקורולום . הראוים לקיטח מקורזלות פיקוד"ם בלע"ו: כאנוו. קסבר בהכי חזיא לקיטח אבל גדולה לא חזיא: פל כספו . מרוב נודנו : פין זה הדר . ואט"ג דאוקימנא (נעיל לא-) דסעמא דר' יהודה לאו משום הדר הוא הכי קאמר ליה אפיט לדידך דלא חיישת לו. ניהאן לאנפולי ומייתית ראיה מדר' עקיבא ולפיל ל: ב" אינה ראיה דאף הם אמרו לו אין זה הדר: בותנר אין אונדין אם כלולב בנ של משימה. ליכויייל בלפ"ז:גימוניום. חומי זהב כפופין כגימון על שם הלכוף כחצמון (ישעים נח) : כמינו אונדין אותו מלממה. לשם מנות אגד וזה לנוי בעלמא: בבן כסיב .

אוליר"ה שגדל סביב הדקל ונכרך

לאו משום הדר הוא דהא אוקימנא דלא בעי הדר אלא משום דבעי מינו: ומאי שעמא. בעי מינו כיון דאמר לולב לריך אגד הום לים אף האגד מן המלוה: ופי מייםי מינם מחרינם כו'. ועובר משום בל תוסיף: מלם במרבעם מינין שור פי יד שבלולב וכוי. לקמן בפ' לולב וערבה (דף מני) ילפיכן מקראי לולב ביום וסוכה בין ביום בין בלילה: אמרו לו כל דין ק"ו שאמה דן שסחילםו להחמיר וסופו להקל אינו דין. קל וחומר שאתה מהחיל לדרום על ידי חומר שיש בו להביא לו חומר אחר בק"ו מן הקל כגון זה וסופו שאתה מיקל עליו בחומר זה שהבאת בו שהוא נהפך אינו ק"ז הגון שהרי הדין מלמד עליו חומר ואתה מביא עליו קל:

כל שעה (פסחים דף נפי) דתכן אלו ירקות שאדם יולא בהן ידי חובתו בפסח וקחשיב חרחבינה ומפרש בגמרה אלוותה דדיקלה ופי' שם בקונטרם סיב הדקל שגדל סביב הדקל והכה משמע שהוא מין חילן ובהדיא אמריק המם מה מלה מין זרעים אף מרור מין זרעים: רבי יהודה אומר אין סוכה טהגת אלא בארבעת מינין שבטלב. ולית ליה הא דרכשינן בפ"ק (דף יבי) באספך מגרכך ומיקבך בפסולת גורן ויקב הכחוב מדבר ומ"מ מודה דאין מסככין בדבר המקבל טומאה אפינו מארבשת המינים כגון שעשה מהם כלי או פירות דקל דבעינן דומיא (*דאויר) למ"ד ענני כבוד היו ולמאן דאמר סוסות ממש עשו [ציל ההיב להם ילפי מדאיתקש סוכה לחגיגה דלא שייך לאקשויי אי מה חגיגה בעלי חיים מאחר דלא מכשירין אלא מארבעת המינים והא דאיפליגו ר"מ ור' יהודה בפ"ק (דף יד:) בנסרים שאין בהם ד' וקחני ומודה ר"מ דאם יש בין נסר לנסר כמלא נסר שמניח פסל אחד ביניהן דמשמע פסל לשון פסולת הגורן ויקב כדפירש שם בקונטרס וקאמר דמודה לרבי יהודה לא בשביל שיכשיר רבי יהודה בפסולת גורן ויקב אי נמי מה שגזר ופסל מן האילן קרי ליה פסל :

דין שאתה דן תחילתו להחמיר וסופו להקל אינו דין . כי האי גוונא פליגי פרק כל שעה (פסחים דף כו: ושם) דר' יהודה אומר אין בישור חמץ אלא שריפה ק"ו מטחר שאיט בבל יראה ומהדרי ליה רבנן שאותו דין תחילתו להחמיר וסופו להקל אם לא מלא עלים לשורפו

ולא משמע כן פרק אלו שוברין (פסחים דף מז.) גבי יש חורש חלם אחד דפריך ואי אמריכן הואיל אחרישה לא ליחייב האיל וחזי לכסות בו דם לפור ומשני באבנים מקורזלות ומה שייך *ותו לא מידי אגדלו בדפום ועשאו כמין בריה אחרת פסול אמר רבא ילא שנו אלא כמיז בריה אחרת אבל כברייתו כשר פשימא כמין

בריה אחרת (*תנן) לא צריכא דעבידא דפי דפי איתמר אתרוג שנקבודו עכברים אמר רב אין זה הדר איני "והא ר' תנינא ממביל בה ונפיק בה ולר' חנינא קשיא מתני' בשלמא מתני' לר' חנינא ל"ק 'כאן ביו"ם ראשון כאן ביו"ם שני אלא לרב קשיא אמר לך רב ישאני טכברים דמאיסי א"ד אמר רב זה הדר דהא ר' חנינא משביל בה ונפיק בה ולרבי חנינא קשיא מתניתין ל"ק כאן ביו"ם ראשון כאן ביו"ם שני : אתרוג קמן וכו' : אמר רפרם בר פפא *כמחלוקת כאן כך מחלוקת באבנים מקורולות דתניא הבשבת *ג׳ אבנים מקורולות מותר להכנים לבית הכסא וכמה שיעורן רבי מאיר אומר כאגוז רבי יהודה אומר כביצה: ובגדול כדי שיאחז כו': תניא א"ר יוסי מעשה ברבי עקיבא שבא לבית הכנסת ואתרוגו על כתפו אמר לו רבי יהודה *משם ראיה אף הם אמרו לו אין זה הדר: מתני *אין אוגרין את הלולב אלא במינו דברי רבי יהודה רבי מאיר אומר 'אפי' *בחום במשיחה אמר רבי מאיר מעשה באנשי ירושלים שהיו אוגדין את לולביהן בגימוניות של זהב אמרו בלו במינו היו אוגדין אותו מלממה: גבר *אמר רבא אפי' בסיב אפי' בעיקרא דדיקלא דריקלא מינא דלולבא הוא דתניא °בסוכות ייקה מלם נמינו. כדמפרש בגמ': פום תשבו סוכה של כל דבר דברי ר"מ ר' יהודה אומר אין סוכה נוהגת אלא בד' מינים שבלולב

אמר רבא אני בטב חב בין לחבר *לולב שואמר רבא מ"מ דרבי יהודה קסבר *לולב צריך אגד ואי מייתי מינא אחרינא הוה חמשה מיני ואמר רבא מנא אמינא לה דסיב ועיקרא

והדין נותן ומה לולב שאין נוהג בלילות כבימים אינו נוהג אלא בארבעת מינין סוכה

שנוהגת בלילות כבימים אינו דין שלא תהא אלא בארבעת מינין אמרו לו כל דין שאתה דן תחלתו להחמיר וסופו להקל אינו דין

[במשנה שכמשליות וברי"ףוהר לימא מלח במשם ושי

ממודה

השרב

פיז כנ. כי

סנסדרין כב

נליוי השיב נש וכל בי ממני: = סביבו כנולבי גפנים: פיקרם אמרוג כז וכע"ו דף דדיקלם. לחתוך ממנו נלרים וקולפן עד שראויין לאגד וטעמא דר' יהודה

מ"כ תוכי כנר: נת: תב דים נשנת ד לסכנים . כד בככור ביד

おおりのでは大変